

Barbosa Hms

Servei Civil Internacional de Catalunya

www.scicat.org

info@scicat.org

Desembre 2020

Maquetació: Júlia Massagué

Il·lustració de coberta: Bàrbara Casas

Il·lustradores: Sandra Bonillo, Bàrbara Casas, Mar Espinàs, Jónathan Garcia i Júlia Mullerat

RETALLS DE VOLUNTARIAT

Finalistes del concurs de relats curts sobre voluntariat de l'SCI Catalunya

Cançó de menta

Escrit per Marta Carol
Il·lustrat per Júlia Mullerat

Un piano sense carn

Escrit per Marianna Espinós
Il·lustrat per Jónathan Garcia

Voltes

Escrit per Judit Asturgó
Il·lustrat per Sandra Bonillo

El Chef

Escrit per Paula Llopis
Il·lustrat per Júlia Mullerat

Allò que ens va fer brillar els ulls

Escrit per Carla Sala
Il·lustrat per Sandra Bonillo

Voluntat

Escrit per Rosa Domingo
Il·lustrat per Sandra Bonillo

Un impossible

Escrit per Arnau Plana
Il·lustrat per Bàrbara Casas

Sobre el dia que els vaig mirar als ulls quan em parlaven

Escrit per Clara Corral
Il·lustrat per Mar Espinàs

Inèdit

Escrit per Chadia Cha
Il·lustrat per Jónathan Garcia

El peso de las alas

Escrit per Javier Santamaría
Il·lustrat per Sandra Bonillo

Més viu que mai

Escrit per Ruben Escobar
Il·lustrat per Sandra Bonillo

L'espai de trobada

Escrit per Gisela Lopez
Il·lustrat per Mar Espinàs

Hand-drawn signature or mark.

Cançó de menta

de Marta Carol
1r premi

Pujo escales amunt fent equilibris i les fulles de menta se m'escapen de les mans. Coi de guants. Les atrapo al vol i les deixo estabornides al drap de cotó. Rajola escapçada. 3r pis. Comprovo que el te encara sigui calent. Somric. Dues galetes de mantega ja m'esperen sobre el tamboret de fusta. Pocs minuts per les quatre.

Tanco els ulls i ja començo a intuir les passes que s'arrosseguen fins a la porta acompanyades d'aquell retocar del metall que m'és tant familiar. Poso la mà a la fusta i de seguida noto una presència alliberadora. Ens quedem en silenci uns segons, i de seguida la nostra cançó comença a sonar a l'altra banda de la porta. Se m'escapa el riure. UhhhUhhhUhhUhhUh, a l'uníson. L'inici intenta ser tímid i afinat, però de seguida ens embalem i els riures comencen a descontrolar-se. I amb pocs segons em transporto als dies que ballàvem abraçades, trepitjant-nos els peus i fent ganyotes, i els esbufecs de la Rita, dient-me que ja no tenia edat per aquestes coses. I pensava, en menys d'un any, la gran quantitat de vides que li havíem donat a aquesta cançó, o que ens havia donat ella. No podia evitar pensar en aquell 23 de novembre de l'any passat, en la victòria al saber que el nostre estimat bloc finalment no s'ensorra-

va. I la Rita treia la ràdio pel balcó i ressonava a tot el carrer aquella melodia que havíem fet tan nostra, i les llàgrimes em rajaven galta avall. I mirava amunt, i llançava petons a aquell tros de dona que les arrugues la feien tan entranyable.

Pensava en els camins tan diferents per on ens havia portat la vida i la sort que havíem tingut de trobar-nos, de cuidar-nos. Em venia al cap el dia que la mare em trucava des del poble i em deia que l'àvia estava tan malalta. I jo, tan lluny. I pujava escales amunt amb les llàgrimes que em saltaven per tots cantons, i la Rita m'abraçava, m'alleugeria de tant dolor mentre l'olor de menta em transportava als braços de l'àvia. I Joan Dausà, de fons. I somric, irònicament, pensant en l'escrit penjat al plafó de la facu i en la idea de fer companyia a una persona que me l'imaginava tan sola, tan vulnerable. I ara, em pregunto qui era més vulnerable de les dues o qui se sentia més sola. I em ve al cap el primer te que minuciosament preparava desitjant que tot sortís bé, suplicant que aquella aroma aconseguís arrossegar-me a la calma del poble. I en la cançó que ressonava dins del pis, aquell maig de l'any passat, quan trucava la porta tímidament.

El Chef

de Paula Llopis
2n premi

Durante los días que estuve en Serbia, conocí a dos hombres a los que todo el squat -un edificio abandonado ocupado por personas migrantes- presumía de llamar chef. Los voluntarios de la organización no teníamos permiso oficial para cocinar así que eran los mismos migrantes quiénes se hacían cargo de ello. Cocinaban lo que les llevábamos y lentejas, arroz, garbanzos o pasta se mezclaban con verduras en una olla para cincuenta.

Quien cocinaba durante más de dos días seguidos era bautizado como chef, sus nombres eran pronunciados en ocasiones extrañas. El primero llevaba gafas finas de pasta y era joven: no llegaría a los treinta años probablemente. Vestía una camiseta naranja de manga corta, pantalones pirata y gafas de vista rectangulares y siempre explicaba la misma historia a los voluntarios noveles mientras removía las verduras con la pala de madera. Pocos días después de una redada policial, marchó a intentar cruzar la frontera serbocroata.

Fue así que Bashid, un hombre algo más mayor, le sustituyó. Al nuevo chef le gustaba bailar cada noche, té en mano, cualquier cosa que sonase en el altavoz. Lo que más sonaba por aquel baffle a pilas eran bases instrumentales, las mismas que acompañan a bailes pastunes -conocidos como Atán-, y danzas tradicionales. Daba vueltas y vueltas acompañado por los instrumentos hasta

que se quedaba solo, disfrutando su victoria al son de las palmas, los gritos y el flash de los móviles de sus compañeros.

Cada día esperaba a la entrada del squat a que la caravana de los voluntarios estuviese aparcada para empezar a sacar la comida y desarrollar -su para nada planificada- tarea en aquel lugar. La cena se empezaba a preparar alrededor de las cinco y media de la tarde: se descargaba la caravana y se dejaba todo en las cuatro paredes bautizadas como cocina. Preparar la comida era un acto social, y aunque chef solo había uno, la tarea nunca resultaba solitaria. Aquellas paredes se llenaban de ollas, a la par que de gente que, con la excusa de ayudar a Bashid a triturar los tomates y preparar el té, charlaban y bromeaban.

Entre charlas y juegos, Bashid siempre aprovechaba para poner especias en exceso, cosa que Moma, alguien a quien respetaba absolutamente todo el squat -puede que por ser el que mantenía la actitud más sobria-, siempre le recriminaba. *“¡Todo el mundo se me queja! ¡Nos gustan las especias, pero hechas tanto curri picante y pimienta negra que sudamos mientras comemos!”* le decía siempre enfadado ante los oídos sordos de Bashid, que echaba quinientos gramos de “curry spicy” por comida mientras asentía al oír las quejas de la gente. *“Si no os gusta, ¡cocinad vosotros!”*

Un impossible

d'Arnau Plana
3r premi

- El meu relat parlarà d'un noi que està participant en un camp de treball.

- Inspirat en tu mateix?

- No. Jo pensava en en Marcus, el voluntari txec que sempre ho veia tot impossible.

- Marcus el pessimista? I a veure, com anirà el relat?

- El protagonista, que li direm Mike per no fer al·lusions directes, està netejant un camí i topa amb una pedra que, per molt que ell ho intenta, no pot treure del mig del pas. Al cap d'una estona abandona dient que és impossible moure aquella pedra, però llavors cada nit somia amb una veu que li va dient on buscar ajuda, i cada matí ell prova diferents eines que troba als llocs que li indiquen en somnis, però sense adonar-se que l'ajuda de què parlava la veu eren, en realitat, els companys.

- I llavors entre tots treuen la pedra?

- Ho havia pensat, però és massa previsible, no? Em falta fer-li un gir final, alguna cosa que el lector no s'espera i el faci reflexionar. Acabar amb una frase lapidària, que reflecteixi els valors del voluntariat, que li doni una volta més al discurs d'"entre tots ho podem tot". Que parli de què l'important és posar el cor en allò que fem

i compartir-ho amb els altres, no només pel fet d'assolir l'objectiu de manera cooperativa i amb major facilitat, sinó per la satisfacció de compartir el repte en si.

- Sona complicat, però pot quedar bé.

- El que passa és que no m'acaben de sortir les paraules. Em queda sempre massa enrevessat i crec que no s'acaba d'entendre. I si m'intento explicar massa, llavors el relat queda massa llarg i em passo amb el nombre de paraules. Per no parlar de com de malament que em va l'ordinador. L'altre dia es va apagar sol i se'm va esborrar el que havia escrit fins llavors. Gairebé dues hores a les escombraries. Com si em sobrés el temps i no tingués altres coses a fer. Piles de feina que se m'acumulen mentre jo em barallo amb aquesta historieta que tinc la sensació que no porta enlloc, que no val la pena seguir buscant paraules que no volen sortir.

- No et creuràs a qui em recordes. Ho deixes per impossible?

Vaig mirar la veu que em desafiava des del mirall. Li vaig somriure i vaig anar a buscar l'ordinador, disposat a aplicar-me l'aprenentatge que, tants mesos després, encara m'oferia el camp de treball del darrer estiu. Que tant hi fa si són pedres o paraules, un impossible es forja dins el cap.

Barbro Hms

El peso de las alas

de Javier Santamaría

Como buen ejemplar de ave migratoria, la Grulla común no pudo evitar lanzarse a la aventura y emprender un largo peregrinaje. Y aunque se fue con la maleta vacía, tenía un peso enorme sobre sus alas.

Partió del norte de Argelia sin mirar hacia atrás, sintió la inmensidad en aguas del mediterráneo y sobrevoló en Europa ciudades maravillosas. Conoció aves de todo tipo, y cerca de Estambul se enamoró de una golondrina que, pese a coger vuelos distintos, nunca olvidará.

Descubrió que el mar negro no era negro, y escapó de la muerte volando bajo en las frías aguas del Danubio. Por Kazajistán aprendió del valor, superó una fiebre terrible y comprendió que la amistad podía forjarse en cuestión de horas. Ya en los valles de Mongolia se rompió un ala, y quien por naturaleza debería ser su enemigo, un halcón abejero, se la curó.

A las puertas de la India ayudó a construir un nido de Vencejos. Fue con ellos con quien aprendió, compartiendo un mendrugo, que es más importante tener el alma llena que el estómago. Paso tiempo en soledad, conoció aves de todo tipo, bailó entre estrellas y se burló de la tormenta. Lloró ríos llenos de pena cada vez que atravesaba una frontera, una de esas que construyen los humanos, de las que no tienen sentido, de las que nunca lo tendrán.

Y quedando pocos kilómetros para el final del viaje, con alguna

que otra pluma perdida y jugando con las aguas del Pacífico, atisbó en el reflejo de la luna las puertas de Filipinas.

Volaba tranquila. Sin música. Sin conversaciones.

Era ella consigo misma.

Tenía el hábito de detener sus alas para descansar, pero esta vez no lo hizo. No sintió la necesidad.

Algo había cambiado.

Tardó unos segundos en averiguar el qué. Se esforzó un poco y se descubrió sonriendo. De una manera que nunca antes había hecho. "¿Qué sucede?" Se preguntó. "¿Qué pasa?"

"Ligereza". Pronunció en voz baja. Frunció un poco el ceño y se observó.

"Voy más cargada de experiencias que nunca. Guardo recuerdos que no voy a olvidar, unos buenos y otros que puede no me dejen dormir en un tiempo. Entonces, ¿Por qué me siento tan bien? ¿Por qué vuelo tan ligera?"

Al final, comprendió que lo que pesaba no era más que el miedo, y que cada vez que metía algún recuerdo en su maleta, liberaba un poco de ese miedo que le oprimía las alas.

Desde entonces, la Grulla no se detiene, y cada otoño migra hacia otras tierras.

Volando, viviendo, y queriéndose libre.

Un piano sense carn

de Marianna Espinós

Portava un pa d'oliva sota el braç i feia càlculs mentals. Havia passat per l'Institut Francès, al costat de Paris Circle, perquè tenia gana d'una mossegada que em transportés a casa. M'agradava el manakish que compràvem els dissabtes al matí, després de repassar el nom d'algunes pastes amb l'Ahmed, l'hummus i el falàfel de quan dinàvem de la botiga del costat de l'oficina, i havia incorporat el za'atar a totes les meves receptes. Però de tant en tant el cos em demanava un tros de pa amb tomàquet. Calculava a quina hora arribaria a casa i si seria massa tard per fer rentadora quan vaig sentir el so d'un piano. Tocava una cançó que em recordava a la infància, quan la meva germana petita passava hores teclejant i provant partitures. El meu cap va imaginar un establiment amb les parets de fusta i l'olor de paper antic; vaig recordar els concerts de piano que feien a la botiga de música del costat de casa l'àvia, on el dependent i propietari lluïa una cabellera blanca i la mare em deia que sempre havia sigut igual de vell. Em vaig aturar a l'aparador d'on sortia la melodia. El vidre era ple de pols, tant que no podia veure què hi havia dins. La porta era oberta. Vaig veure la televisió encesa a una de les cantonades i algú vestit de blanc que la mirava. El concert de piano es veia pixelat. Una passa més. Se'm va escapar un crit. Al meu costat hi havia una cabra del revés,

sense pèl enlloc més que al cap. Vaig tornar a cridar.

- It's okay!
- Ana nabati (sóc vegetariana)!

L'espai idíl·lic que havia creat dins el meu cap s'havia convertit en la sala dels horrors, plena de trossos de carn. El piano era un so de fons. Em va donar un got d'aigua. Era una noia i em vaig sorprendre. Crec que se'n va adonar.

- El pare està malalt i el meu germà ha marxat a estudiar a Alemanya.

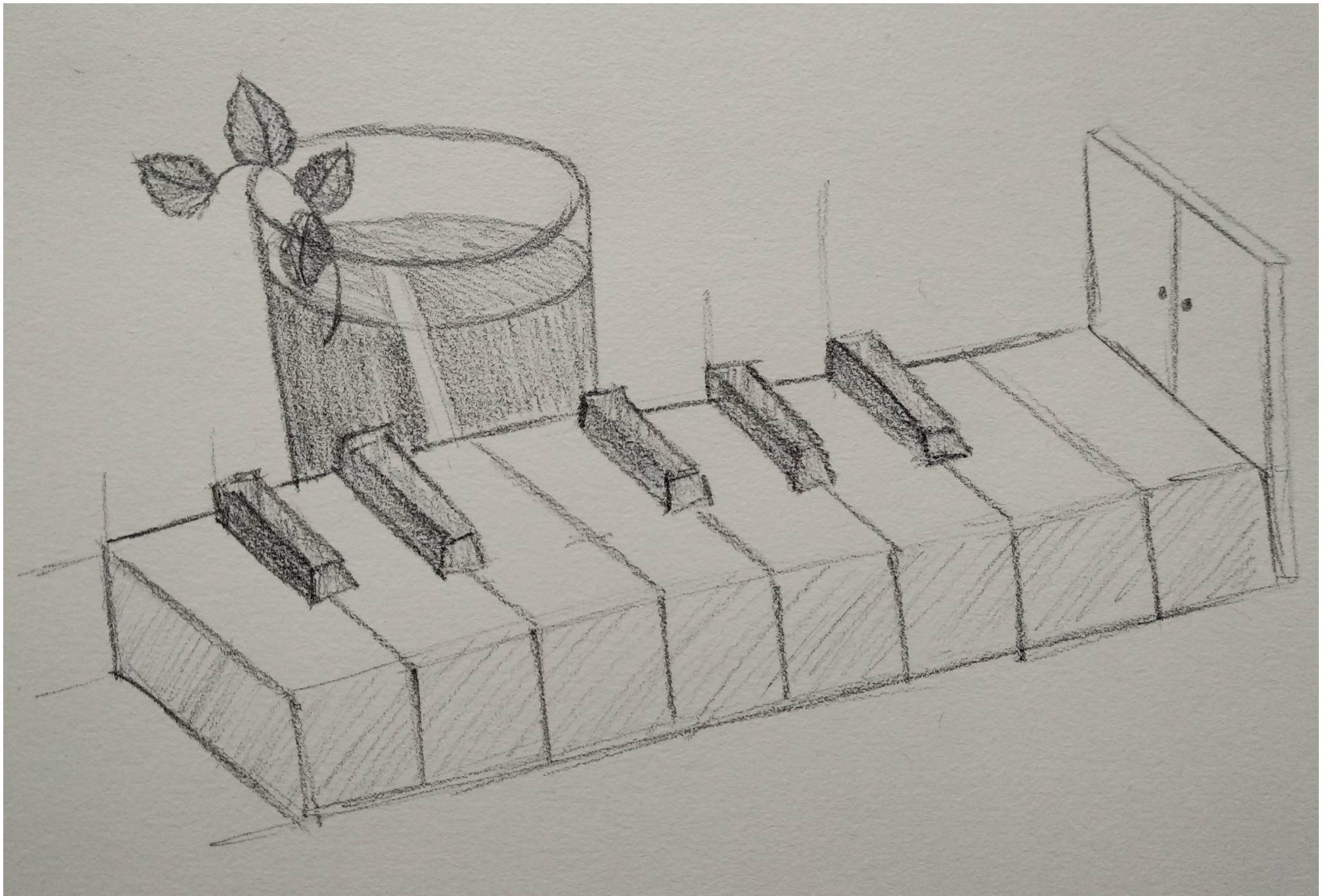
Al cap de dos dies vam anar a fer una llimonada amb menta pel centre, que s'allargà.

- Llavors voluntària, vol dir que no cobres? Treballes de gratis?

Li brillaven els ulls i jo no trobava les paraules per explicar-li que creia en aquest tipus d'experiències on s'obrien espais d'intercanvi, d'expressar punts de vista i percepcions, on el tema econòmic no acabava de tenir sentit. Però a ella li brillaven els ulls i jo no podia parar de somriure.

- Segur que al teu país els sembla bé que dues noies vagin de la mà.

A casa em seguien preguntant quan els presentaria un noi. La vaig mirar, somreia.

Allò que ens va fer brillar els ulls

de Carla Sala

Estàvem nervioses, era el nostre debut. Repassàvem les frases i sentíem a tothom cridar. Esperaven l'obra, i amb grans càntics, ens animaven a sortir.

Ho vam fer agafades de la mà, la nostra escena ho requeria, i la veritat és que ho vam agrair. Allà ens vam plantar, la Rana i jo fent de pallasses, Ranush i Kiwi, respectivament. Qualsevol diria que a mi no m'entendria ningú, en un camp de persones refugiades ubicat a l'Irbid, una es posa a parlar en català quan la teva companya parla àrab, perquè ella és àrab i perquè la gent a Jordània, sorprenentment parla àrab.

Els nens i les nenes em miraven com si fos un extraterrestre. Durant el transcurs de l'obra, alguns cridaven aleatòriament *Shu yani!*, traducció fluixa d'un què dius. Apreciava aquelles cares d'incertesa, igual que podia apreciar aquells somriures, aquelles pors desencadenades de la meva disfressa i també aquelles mirades fixes que queien sobre nosaltres.

Acabàvem. Sortíem a donar les gràcies al públic. Com a bones actrius ens vam tornar a agafar de la mà, les vam aixecar amunt i en aquell moment, just abans de baixar-les i fer la típica "reverència", ens vam mirar.

Crec que ens vam congelar, a les dues ens brillaven els ulls. Ens

brillaven molt. Potser ens brillaven perquè ens havia sortit bé i tothom s'havia divertit, o potser ens brillaven perquè veiem aquells nens i nenes i ens podíem imaginar l'alegria que representa que algú vingui a fer teatre a casa teva. Ens brillaven perquè sabíem que fos el que fos, costava que arribés a una zona rural d'Irbid. A la Rana, també li brillaven perquè recordava la seva infància al camp i a mi, em brillaven perquè a vegades les injustícies em maten.

Això que et semblarà una ximpleria, a nosaltres ens va fer anar molt més enllà. Vam anar més enllà del "*Blanco bueno busca negro pobre*" que escrivia Nerín. Més enllà de la idea d'anar a compartir i no ajudar. Més enllà de tot el que pot publicar *Barbie Savior* o de tots els grans vídeos impulsats per SAIH, aquella organització que si no la coneixes, ho hauries de fer.

Tota teoria quedava curta, ho sentíem. Dues noies que no tenien res a veure es van unir en aquell precís instant. Estava clar que compartíem el mateix objectiu. Estava clar que era indiferent amb quina llengua parléssim perquè ens enteníem. Estava clar que mirant-nos, ens ho dèiem tot.

I també, si alguna cosa estava clara, era que a tots els nens i nenes, independentment d'on fossin, els hi haguessin brillat els ulls en veure dues noies amb el nas vermell.

Sobre el dia que els vaig mirar als ulls quan em parlaven

de Clara Corral

Haviem preparat i concursat a la millor gimcana mai creada sota aquest Sol. La cara de satisfacció i les mirades de complicitat flotaven entre els vint que érem. Estàvem cansats, però havíem guanyat. Tot l'esforç dedicat havia valgut la pena. Ara caminàvem feliços sota una tímida lluna que a mesura que ens apropàvem a l'escola, anava perdent la vergonya. Enraonàvem, comentàvem la jugada i brollava alegria per totes bandes. No teníem cap preocupació tret de recordar a quin grup li tocava preparar el sopar. A l'arribar a l'escola on ens deixava estar l'Ajuntament, en concret al poliesportiu de l'escola, que era on dormíem, l'ambient era fosc i taciturn, es respirava una quietud empipadora que amb el batibull d'emocions que dúiem a sobre, no podíem percebre. Vam anar entrant a poc a poc, sense presses, desitjant deixar-nos caure als polseosos matalassos i gaudir de les petites confidències que proporciona la confiança de conèixer algú completament nou, amb una insaciable curiositat. De sobte vam sentir un xiscle que va trencar la mandrosa harmonia. Els mòbils de la caixa, no hi són. Va sortir de l'habitació de material del poliesportiu amb la caixa a les mans i sense acabar de creure'ns-ho, allà estàvem tots, mirant la caixa buida. De sobte tampoc hi era el raspall de dents d'una, la

ronyonera del de més enllà o els tres bitllets que li van donar els pares per-si-de-cas al que dormia a la cantonada on sempre passa el corrent d'aire i ningú vol canviar-me el lloc ni per una nit. Jo vaig trobar-me el carregador del telèfon mòbil penjant d'un endoll que hi havia a la paret, a la suficient alçada del terra per a tenir un aspecte ridícul i graciós alhora.

Ni ho ensumàvem, però des d'aquell moment, només podíem compartir el present entre nosaltres. Vam començar a parar atenció en allò que estàvem fent, a escoltar-nos, a mirar-nos a la cara, vam aprendre a reconèixer les expressions facials, els gestos i les mirades. Vam atresorar els matins a la fundació, les tardes de tallers i descobertes amb una intensitat aclaparadora, els cinc sentits de cadun/a de nosaltres estaven posats en allò que fèiem. Ens vam passar la resta de dies coneixent-nos les unes a les altres, els uns als altres. Vivint-nos les vint-i-quatre hores. Havíem construït un micro-univers, en part sense adonar-nos-en i en part amb molt d'amor. Que recordi de quin color era exactament la capsa de sabates marró amb una gruixuda línia negra que la travessava o el blau gastat dels matalassos als quals no podíem pujar perquè no hi-cabeu-totes, és només perquè estava allà tota jo, sencera.

micro univers

Mar

Més viu que mai

de Ruben Escobar

En Joaquim ara és més viu que mai. L'operació de coll ha anat bé i amb 67 anys pot tornar a la vida, com si no s'hagués hagut d'enfrontar a un petit enemic intern. Amb els dies, comença a recuperar la normalitat. Cada dimarts al matí se'n va a jugar pàdel amb el seu grup d'amics jubilats. Els dijous a la tarda és el seu dia preferit per anar a la biblioteca. 'L'assassinat de Roger Ackroyd', d'Agatha Christie, és el títol que té entre mans. Li encanten les històries de misteri i les novel·les de detectius. En un moment d'inspiració, en Joaquim ha pres la decisió de recuperar la seva activitat de voluntariat. La Rosa se'n posarà ben contenta quan sàpiga la notícia que en Joaquim segueix viu.

Fa dos anys, quan en Joaquim es va retirar del seu despatx d'advocats, va decidir que volia fer un gir a la seva vida. "Em passaré la resta de la meua vida assegut en un banc?". Aquest és un dels pensaments que es repetia dins del seu cap. Un dia plujós de novembre, en Joaquim es va posar en contacte amb la Fundació Tercera Edat, una entitat de l'Eixample que vetllava per la millora de la qualitat de vida de les persones grans. Allà va conèixer a la Rosa, una dona de 72 anys que vivia sola, amb manca d'una xarxa

familiar i relacional per viure la seva soledat en companyia.

Després d'uns mesos d'angoixa per l'operació, en Joaquim ha decidit recuperar la seva activitat. Quan la Rosa ho necessita, l'acompanya a les seves visites mèdiques. La Rosa és vídua d'en Jacint, que va morir a causa de la malaltia de l'Alzheimer. Sense cap persona referent, li costa anar al metge, i en Joaquim l'ha ajudat perquè pogués seguir amb la seva rutina.

La notícia que en Joaquim havia de ser operat d'un petit tumor la va colpir de dalt a baix. La Rosa havia teixit una molt bona amistat amb ell, que sense esperar res a canvi, havia sigut el seu àngel de la guarda durant els darrers anys. Quan la Rosa va veure entrar en Joaquim per la porta del menjador de la residència, gestionada per l'entitat, va fer un salt de la cadira i es va apropar a ell.

- Tot ha anat bé? – li va dir amb un somriure de bat a bat, agafant-li amb força les dues galtes.

- Torno a viure, Rosa.

Ara, en Joaquim torna a acompanyar la Rosa a les consultes. Segueix llegint a Christie a les tardes. Quan pot, juga a pàdel. I sí. En Joaquim, ara pot continuar dient que se sent més viu que mai.

Voltes

de Judit Asturgó

Les vides donen moltes voltes, i va pensar que ella encara en voldria algunes més, de voltes i de vides.

- La meva àvia ho deia sempre que les vides donen moltes voltes - va interrompre la Yong com si res mentre es posava una cullerada més de salsa al plat.

La seva era una vida normal, una vida com la que teniu vosaltres, tan normal que, és clar, ningú la vivia com ella. La seva vida era com la teva, anava a donar un vol, i sí que esquivava alguna traveta de tant en tant, però no podia evitar caure en altres, potser havia fet més salts al buit dels que a vegades recordava i havia necessitat més d'un cop una empenta per animar-se, però sobretot, havia passat un munt d'estones passejant agradablement amb gent a qui estimava. Ho veieu, una vida normal, oi? I no, no se'n penedia d'haver-la viscut així, sempre havia estat honesta, era ella, els seus errors, les seves pors, les seves il·lusions i els seus millors records. Ella i la seva vida, mentre donava una altra volta.

- De què xerres ara? Quines vides? Quines voltes?- va exclamar l'Oumar desconcertat, que encara duia la samarreta suada del partit de futbol que havien improvisat feia una estona.

Si li haguessis preguntat, no hauria sabut què dir-te. Ella no era ni més valenta ni més decidida que tu i tampoc sabia més bé que

tu el que buscava, ni tan sols sabia el que volia volent més vides. Però la idea li despertava les il·lusions més sinceres que tenia, les que més voltes li havien fet donar.

- I què va fer?- va dir l'Anja nerviosa amb ganes de saber de què anava tot allò.

Va donar-hi moltes voltes, volia trobar la manera d'entendre-ho. Volia entendre les altres vides com si es pogués mudar de pell i de sobte veure-hi amb els ulls d'altres, volia desaprendre les diferències per aprendre sense sorprendre's, volia les amistats còmplices, la solidaritat mútua sense conèixer-se i que l'únic judici fos el de la innocència. Volia saber per què un món fet d'harmonies voltava al ritme més solista. I volia canviar-ho. Volia fer voltar moltes vides i deixar que la seva donés moltes voltes.

Van acabar de sopar, era l'última nit i mentre recollien van posar una cançó que durant aquells dies s'havien anat fent seva. Cantaven "you can count on me 'cause I can count on you" i ballaven al voltant d'una rotllana de rialles encomanades. Potser va ser llavors quan se'n van adonar, potser ja se n'havien adonat molt abans.

Que volen veure voltar vides, perquè volten veient-les voltar i perquè volen que les vides segueixin donant moltes voltes.

Voluntat

de Rosa Domingo

Recordo com em desperta la veu del revisor vietnamita. Ja hem arribat a destí. Fa fresca i el meu company m'indica que baixem ràpidament de les lliteres de fusta fosca, que vigili amb la làmpada vella i esgrogueïda, i que no perdi el temps en obrir la persiana del vagó del tren.

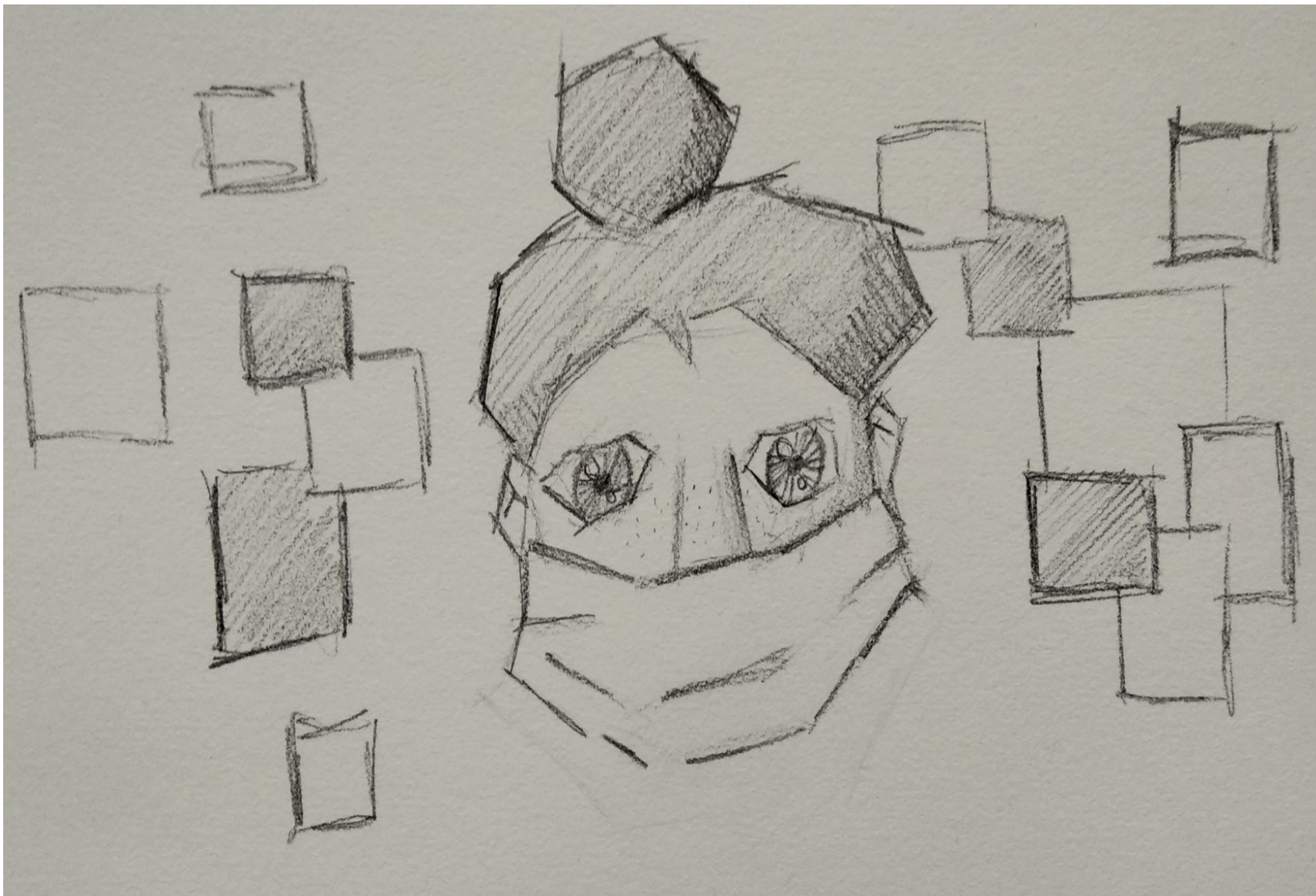
Em vesteixo procurant que no se'm vegi res i acomiado a la parella que tinc davant.

Estic ben desperta i em meravello de veure el cel rogenic combinant-se amb el sol de l'albada. Els ocells ens envolten i camino ben a la vora dels vagons de color grana i negre. No parlo de tan encisada com estic, escoltant les veus vietnamites, el so de les rodes, el fet d'arrossegar dels paquets de lona, els petons de benvinguda... fins que arriba l'embranchida dels crits de pesca d'uns taxistes incansables que llancen l'ham mentre t'agafen la bossa en anglès, rus, alemany i italià. I fent eslàlom, marxem plaça avall desplegant-se davant nostre una Hanoi atapeïda, vital i acolorida, decorada amb estrelles comunistes i insígnies incomprensibles per arreu. Groc, xiulets, bicicletes.

A l'autobús, embadalida amb les robes i pentinats, comprenc que tinc aquell instant on el viatge i el sentit del voluntariat se'm barregen amb un sentiment d'expectativa confiada, de respirar aventurer; de saber que tot anirà bé; i dono gràcies d'haver supe-

rat la mandra i la por als diners. S'atura el bus. A baix ens esperen. I al centre de rebuda ens presenten als qui seran els companys del camp. Es desplega, llavors, la melodia de llengües i preguntes en una imatge que va enfocant-se a mesura que s'ubica en el mapa d'on procedim, els colors de pells, les formes d'ulls, els estils de roba. Tots, però, coincidim en preguntar-nos: com serà el camp?

Si he de ser sincera, ara que ho recordo des de la distància, d'aquella primera nit al centre de rehabilitació de nens amb necessitats especials, puc dir que em vaig quedar atònita. Gairebé glaçada. Recordo que vaig observar, des d'un raconet d'aquell pati nocturn il·luminat només per un fanal, als nens amb diversitats psicomotrius; No parlaven amb sons. I els primers dies jo no podia fer-me comprendre amb el seu llenguatge de signes. L'aïllament d'aquest inici em va fer sentir la impotència de l'aïllament. I em va commoure molt. Profundament. Fins que al cap dels dies vaig fer una altra troballa. La trobada amb l'admiració. L'admiració de veure com tots els companys del voluntariat fèiem esforços a cada instant. Per a fer-nos comprendre amb ells, i també entre nosaltres. Aportant a cada moment creativitat i llum per entremig del munt de mots; inventant-nos alfabets d'empatia i oferint el millor que teníem: la voluntat de compartir.

Inèdit

de Chadia Cha

Respiro. Profundament, mentre em col·loco delicadament aquella màscara capaç de difuminar aquell somriure que s'amaga entremig del meu rostre. De notar com m'acarona i atrapa les vibracions que deixa anar la meua veu.

Tanco els ulls, i em trobo paralyzada en un racó d'aquell edifici. Ampli i a la vegada diminut. Col·lapsat per la gent que degotava de mica en mica apoderant-se d'aquell espai. Un edifici recobert de milers de colors, i missatges que animen diàriament a tots aquells que ens envolten. Missatges que atenuen aquella situació capaç de devorar aquell insomni en el qual ens havíem perdut.

M'allunyo. Pausadament d'aquell indret on m'amagava i em retrobo amb aquell personal sanitari que recorre mil i una vegades aquells passadissos llargs i difícils, intentant arribar a tothom. De veure com el temps s'ha convertit en el nostre enemic i la distància la nostra aliada. De reconèixer aquelles mirades entristides que

deixen anar algun dels pacients, esperant per tornar a ser embolcallats per la fresca brisa de la matinada.

Camino. Pas a pas, perduda en aquelles ànimes que a poc a poc ens abandonaven. Alguns deixant el seu lloc de nostàlgia i d'altres amb la mà alçada trencant aquell silenci aterridor, ens regalaven esperança. Una esperança que en moments puntuals s'apagava, deixant la foscor apoderar-se de les nostres pròpies ments.

Jo. Una voluntària que s'ha acostat en aquell edifici. Que m'ha permès conèixer personatges inèdits que remarcaran en la història. Jo. Amb la meua màscara i amb aquells guants de làtex blavosos, recorrent habitació per habitació per demostrar la nostra unió i valorar la seva presència.

L'espai de trobada

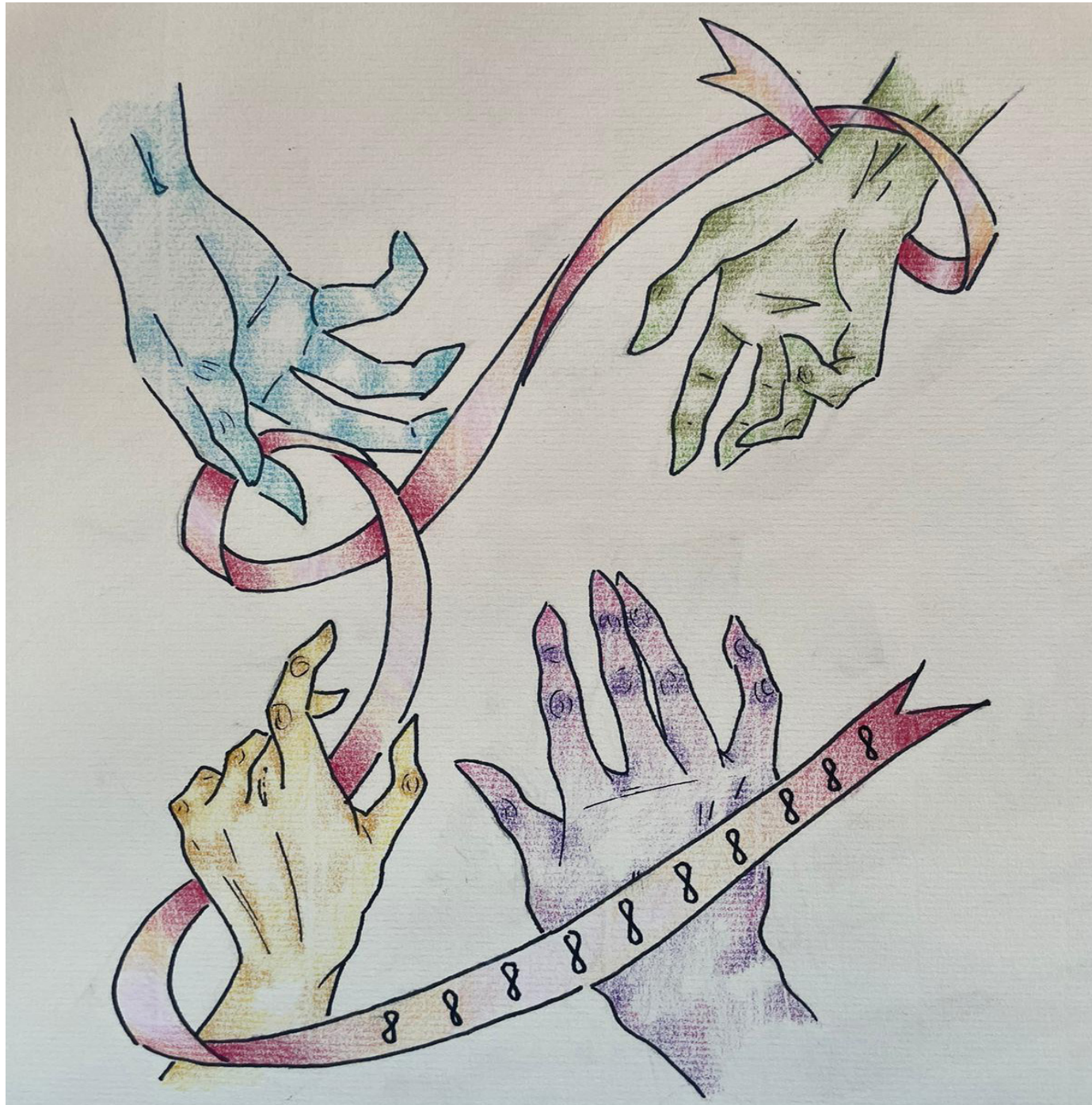
de Gisela Lopez

Vint-i-cinc graus sota zero: l'hivern més fred dels últims quaranta anys a Romania. I allà al centre de dia estaven elles, les deu, esperant a veure què fèiem de nou. És interessant com un país funciona amb tanta neu; la vida no para, tot continua.

Feia 3 mesos que havia començat un voluntariat a una petita ciutat d'aquell preciós país, i cada dia em trobava amb aquells deu somriures. Un centre de dia de dones que vivien soles i es reunien, amb ganes de compartir, de viure, de créixer i de passar-ho bé. Uns dies fèiem ganxet, uns altres cinefòrum, pintura, ball, cuina... Aquelles dones i jo teníem vides diferents, dinàmiques distintes, però en aquell espai érem totes iguals. Parlàvem idiomes diferents però ens enteníem.

"Un mai avem hârtie", em va dir una de les dones. Els hi vaig portar més paper que vaig treure de l'armari. Totes aquelles dones trobaven en aquell espai un lloc on continuar aprenent, on mantenir la seva salut emocional, física i psicològica, un lloc on relacionar-se, on gaudir, on compartir el dinar... Un espai dedicat a unes quantes dones que no tenien ningú a casa ni cabuda a altres centres per manca de recursos. Dones oblidades per bona part de la societat, però que alguns recordarem. El voluntariat en moltes ocasions és acompanyar, però alhora una manera de donar veu, visibilitat i espai a aquelles persones que se'n van sentint privades.

Aquest escrit és tan sols un record per aquelles dones. També és un record per aquell petit lloc... que ja no existeix.

El passat mes de març vam donar el tret de sortida del primer Concurs de Relats de voluntariat de l'SCI, on es van presentar fins a 36 narracions! Això que tens a les mans és un recull dels 12 relats finalistes il·lustrats.

El primer premi va ser pel relat 'Cançó de menta', de Marta Carol, que explica l'experiència de voluntariat d'una noia donant suport a la Rita, una veïna d'edat avançada. El segon premi se'l va emportar la Paula Llopis amb el conte 'El Chef', que explica l'experiència de voluntariat al projecte *No Name Kitchen*, a Sèrbia. I el tercer reconeixement va ser pel relat 'Un impossible', d'Arnau Plana, que explica les vivències de l'autor en un camp de treball internacional d'una forma molt peculiar.

Esperem que els gaudeixis!